

روبن اوستلوند، رئیس افتخاری جشنواره یوتبری شد

روبن اوستلوند، کارگردان برنده دو جایزه نخل طلا به عنوان رئیس افتخاری جدید جشنواره فیلم یوتبری (گوتنبرگ) سوئد که به عنوان بزرگترین رویداد سینمایی اسکاندیناوی شناخته می شود، انتخاب شد. برگرار کنندگان جشنواره قول داده اند خلق «مثلث غم» به عنوان مشاور جشنواره سوئد فعالیت کند و اثر هنری خود را در برنامه های جشنواره به جایگذار. اوستلوند، درباره انتخابش گفت: پذیرفتن این جایگاه سنگین انتخابی آسان و لذت بخش برای من بود. اوستلوند، در حال حاضر در حال تولید نسخه ای سینمایی از کتاب «دنیای فشنگ نو» نوشته آلدوس هاکسلی، است. این فیلم قرار است در انگلستان جلوی دوربین برود. چهل و ششمین دوره جشنواره یوتبری قرار است ژانویه آینده برگزار شود. *اسپاخر*

«تمام رخ»، در راه شبکه سه

سرال تمام رخ، که به سفارش مرکز سیمافیلیم ساخته شده به موضوع تحریم و تروریسم اقتصادی در ۳۰ قسمت می پردازد. تمام رخ، بحث خانواده و آدمهایی را نشان می دهد که شخصیت متزلزلی دارند؛ می توانند تحصیل کرده باشند و فریب بخورند. طمع پول زیاد در فقدان امنیت و عشق در خانواده باعث می شود آدمی به خیانت و حتی وطن فروشی تن دهد. قرار است در تمام رخ، به این معضلات اشاره شود. معضلاتی که گاهی اوقات افراد فریب خورده را تا آلوده شدن در سایت های شرط بندی می کشند. زندگی شخصیت های این سرال خصوصاً شخصیت های محوری داستان، عادی و طبیعی پیش می رود تا اینکه برای بدست آوردن پول بیشتر راه خطا را به مسیر درست ترجیح می دهند. *ایرنا*

لزوم بازخوانی و ثبت تجربه های تاریخی در سینما

لست که گاهی شاید ندانیم چقدر می توان گره های موجود در پیش روی معضلات امروز سینمای ایران را بگشاید. به همین دلیل هم بازخوانی چندباره این پرونده نه فقط عاری از لشکال نیست که از منظر می تواند یکی از ضروریات هم قلمداد شود. تولید مستند «برزخی ها» که قرار است روایت تحولاتی باشد که نزدیک به ۴ دهه گذشته، جمعی از ستاره های سینمای ایران را آواره دیار غربت کرده است، اتفاقی مبارک است که می توان منتظر بازخوردهای آن در میان اهالی سینما هم بود. واقعیت این است که سینمای مستند، هنوز ظرفیت های بسیاری برای واکاوی «دیروز سینمای ایران» برای یافتن راهبردی برای «امروز سینمای ایران» دارد که تلاش هایی از جنس پژوهش و تولید مستند «برزخی ها» را می توان گام های اولیه برای احیای این ظرفیت عظیم قلمداد کرد. باید بپذیریم که «گذشته ها» به تمام معنا گذشته است و هنوز ما داریم بخشی از «تجربه های دیروز» را به اجبار تجربه می کنیم. *اهترانلاین*

بر عملکرد مدیران سینمایی در مقاطع مختلف تاریخ معاصر می تواند به صورت ویژه تر هم مورد توجه قرار بگیرد. چرا که بخش عمده ای از آنچه بر سینمای ایران رفته است، شاید در یک نگاه کلی، فرآیندی روبه رشد و در مواردی حتی سرشار از تجربه های ناگزیر باشد. اما واقعیت این است که با دقیق شدن در جزئیات آنچه در قالب سیاست های کلان، به حوزه اجرا رسیده است، می توان تک تک این تحولات را در قالب تجربه آزمون و خطای گروهی از مدیران و سیاست گذاران سینمای ایران مورد مرور قرار داد. به همین دلایل است که مقطعی ملند وضعیت سینمای ایران در سال های ابتدای دهه ۶۰ و در دورانی که سینمای ایران همچون سیمرغی از خاکستر تحولات پس از انقلاب برخاسته بود، هنوز هم سرشار از سوژه های بکر و موضوعات دست اول برای بازخوانی و ارائه آثاری جریان ساز و تحول آفرین، به خصوص در حوزه سینمای مستند است. در میانه پوشه های خاک گرفته در آرشیو خطرات سینمای ایران، جریانی مرتبط با تصمیم گیری برای کیفیت فعالیت سینماگران پیش از انقلاب، در سال های پس از انقلاب، از آن جریانات عجیب، پرسوز و البته درس آموز برای هر دوره تاریخی دیگری است. آنچه مشخصاً محوریت مستند سینمایی «برزخی ها» در حافظه جمعی اهالی سینمای ایران ثبت شده است، علاوه بر وجوه شخصی و مرتبط با چهره های خاص، سرشار از نکات کلیدی، ناظر بر کیفیت تصمیم گیری و تصمیم سازی مدیرانی است که کوچک ترین تصمیم شان در بلندمدت می تواند تبدیل به یک طوفان در سرنوشت شخصی و یا جمعی گروهی از فعالان سینما شود. این فیلم که به کارگردانی و تهیه کنندگی عارف افشار برای حضور در شانزدهمین جشنواره سینماحقیقت آماده شده است، به ماجرای اولین فیلم توقیفی سینمای ایران می پردازد. در بازخوانی پرونده متن و حاشیه تولید، اگران و سرانجام توقیف تحمیلی فیلم سینمایی «برزخی ها»، آن هم در دوران اوج خط کشی ها و تحمیل نظرات گروهی قلیت به اکثریت تصمیم گیران سینمای ایران، درس های بسیاری نهفته

یکی از مهمترین کارکردهای سینمای مستند، در کنار گزارش امر واقع و روایت یک رویداد، بازخوانی «آنچه گذشت» است. البته هنر مستند هم این است که چنین روایتی را از مرز یک گزارش صرف فراتر برده و آن را تبدیل به یک مجموعه کامل از داده ها و تحلیل های مرتبط کند. به همین دلیل هم بخشی از مهمترین فیلم های مستند مرتبط با تاریخ سینما، آثاری هستند که به جای پرداختن به گزاره های تئوریک و مسائل مرتبط با کلیات فرآیند فیلم سازی، تمرکز خود را بر روی یک اثر، خالق مجموعه ای از آثار و یا یک رویداد مشخص گذاشته اند. به تعبیر دیگر این دست از مستندها، آثاری هستند که برای روایت «آنچه گذشت» یا تمرکز بر یک «مصدق» خاص ساخته می شوند و در همین راستا تلاش می کنند ضمن ثبت و بازخوانی روایت های موجود و یا حتی کشف بخشی از ناگفته های مرتبط با سوژه اصلی خود، فضایی را برای تحلیل و گفتگو پیرامون چرایی آنچه گذشته است، فراهم بیاورند. تاریخ سینمای ایران چه در سال های پیش از انقلاب و چه در دوران تولد مجدد خود، پس از وقوع انقلاب اسلامی، سرشار از رویدادها، آثار و تحولاتی است که شاید بخش هایی از آن ها در فضایی ژورنالیستی و رسانه ای بارها مرور و بازخوانی شده باشند اما همچنان می توان نگاهی روایی و تحلیلی به آن ها داشت. این گنجینه ای ارزشمند است که می تواند مورد رجوع مستندسازان صاحب ذوق قرار بگیرد. روایت آنچه در فرآیند تولید و یا عرضه یک فیلم شاخص در تاریخ سینمای ایران، در قالب یک مستند تحلیلی، می تواند ارزشی دوچندان برای مخاطبان امروز داشته باشد. بخش عمده ای از علاقه مندان سینمای امروز ایران، شاید در جریان دست اندازهای پیش رو و یا وضعیت بحرانی امروز سینمای ایران قرار داشته باشند اما ارجاع آن ها به بخشی از ناگفته ها و ناشنیده هایی که شاید تصویری متفاوت از آنچه امروز با آن مواجه هستیم را پیش روی شان قرار دهد، همان کارکردی است که می توان از یک مستند آرشیوی موفق انتظار داشت. در این حوزه مشخصاً تمرکز

پایان مهلت ارسال آثار ۳۰ دیماه ۱۴۰۱
28th Feb - 3rd Mar 2023, Iran

سیزدهمین جشنواره بین المللی فیلم 100
The 13th International 100-Second Film Festival

فستیوال بین المللی فیلم ۱۰۰
سیزدهمین جشنواره بین المللی فیلم ۱۰۰

100

www.100fest.com